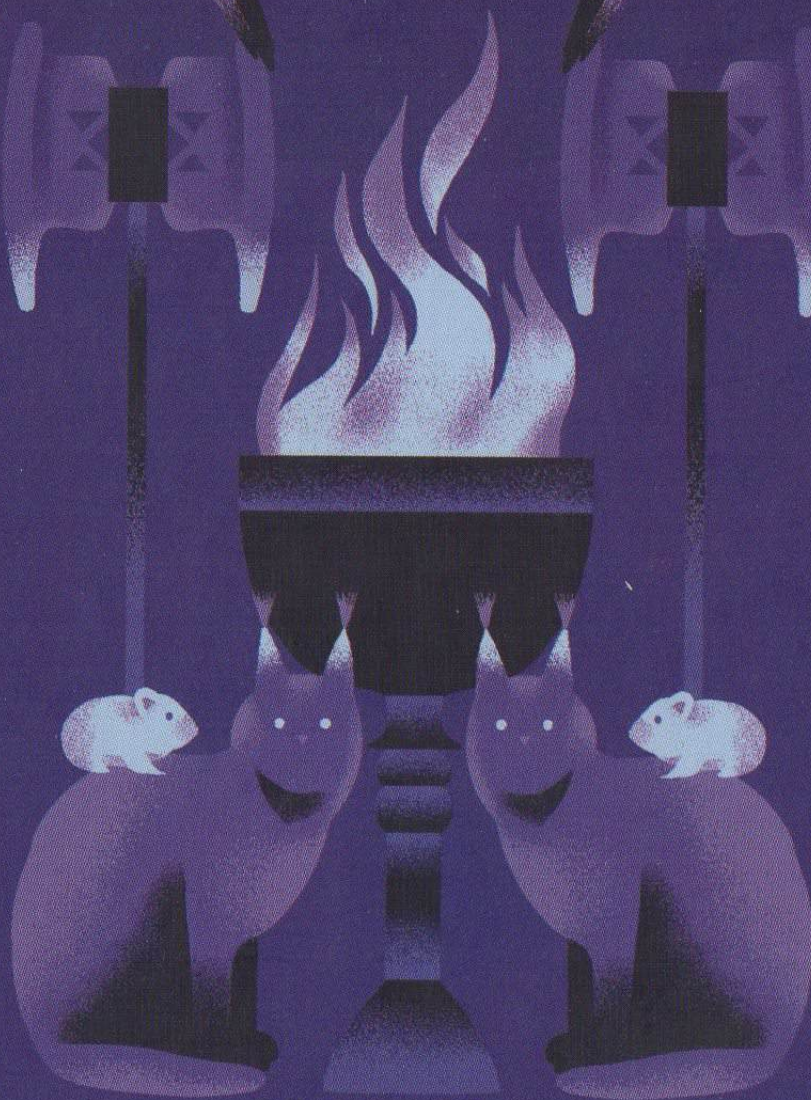

821.161.2
H-16

C 1215948

Юлія Нагорнюк

ДІВА, МАТІР І ТРЕТЯ

ОПЕРАЦІЯ З ПОРЯТУНКУ ВТРАЧЕНОЇ БАБИ

Орися повернулася додому, оцінила ситуацію і зробила єдиний правильний висновок:

— Здається, я загубила бабу.

Кілька годин тому вона поїхала зустрічати свою бабусю на вокзал. Та прибула в Київ, щоб зустрітися з давньою подругою, яка приїжджала в Україну зі США на кілька днів.

— Бабу? — гостро перепитала Еліза, що була не в настрої, бо зрання говорила з майбутньою свекрухою. — Не гаманець? Не ключі?

— Не доскіпуйся. Я відправила її сюди з вокзалу, бо мала забігти в шабаш на пару хвилин.

— Ти відпустила стару жінку саму?

— Якщо ти скажеш це при ній, вона накличе на всіх твоїх теперішніх і майбутніх хлопців імпотенцію. Її сусідка в селі не дасть збрехати.

— Хіба вона не передала сили?

— Близько двадцяти років тому. До ініціації учениці могла вкласти весь район одним закляттям.

Нова тема розмови розважила Елізу:

— Тоді чому вирішила передати сили так давно? Якщо досі жива й здорова?

— Не знаю, — Орися наче щойно вперше задумалася про це. — Вона не амбітна. Залишків сил достатньо для дрібного ворожіння, а більше їй не потрібно. Командує діди́ком і господаркою, їй вистачає.

— Ти їй не дзвонила?

— Дехто саботує мобільні, — око Орисі мимоволі сіпнулось.

Вона сіла на диван і набула пози «Мислителя» Родена. Усі довкола, навіть Людо, що шурхотів у клітці, замовкли, наче боялися злякати думку.

— По суті, ми можемо ж почекати? — перебирала варіанти. — Що, як вона на базар вирішила зайти?

— Навіщо?

— Подивитися. Базар у Києві відрізняється від базару в Сокалі чи Львові. Тут продавців вона ще не переспорювала.

— Не можу зрозуміти, — сказала Еліза, — ти жартуєш чи ні?

— Коли йдеться про мою бабу, не до жартів.

Через півтори години в Орисі почала проявлятися легенька паніка. Вона ходила кухнею — каштанові кучері пружно підстрибували в такт рішучим крокам.

Марина взяла на себе роль вісника неприємних здогадок:

— Можливо, її викрали і планують тебе шантажувати?

— Погрожуватимуть відпустити назад, якщо я не виконаю умови?

Вона говорила з іронією, крізь яку відчувалась тривога. Це імовірний варіант для її сфери діяльно-

сті — багатьом перейшла дорогу. Ті ж пергачі, до прикладу. Оріся не заглиблювалася в деталі, але навіть із коротких фраз було зрозуміло, що вони не в захваті ні від інтересу відьом до палацу Остен-Сакенів, ні від співпраці шабашу з ТУРом.

— Припинити ниття! — Еліза нарешті перевдягнулася з піжами в зручну повсякденну сукню. — Ми з вами відьми чи хто?

— Чихто.

Орісю потрібно було рятувати. Марина ніколи раніше не бачила її такою накрученою. Вона легковажила небезпекою власному життю, але зникнення бабусі вивело її з душевного спокою.

— Де твоє вміння йти по сліду?

— Елізо, мені здається, тут ситуація така сама, як з хірургами. Вони не можуть оперувати родичів, а...

— Усе я можу! — стрепенулася Оріся. — Сподівалася, що цього не знадобиться.

— І що ти плануєш робити?

— Повернуся на початкову точку. Перекинуся на рись і спробую вхопити слід на Межі.

— На вокзалі, — підняла темні брови Еліза. — Де за день проходить приблизно кілька тисяч людей.

— План продуктивний, — додала Марина. — Якщо твоя мета — задовбатися.

— Ваші пропозиції? Ви лишитеся тут. Може, баба з'явиться.

— Якщо тобі хочеться побігати, я будитиму тебе зранку на пробіжку в парк.

— Обійдемося без погроз?

Марина взяла Орісю за руки — насамперед для того, щоб та припинила намотувати кола й дратувати своєю дзигою в дупі. Легенько натиснувши, змусила сісти.

— Ми з Елізою краще за тебе справляємося з передбаченнями. Ми спробуємо її пошукати. Можливо, вдасться зловити образ чи місце, де вона перебуває зараз, — хотіла додати — чи бабуся взагалі жива, але вчасно прикусила язика. — Нам потрібна річ, тісно пов'язана з твоєю бабцею.

— Я знаю, як працюють передбачення, — буркнула Оріся.

Марина ніколи не почувалася такою впевненою у своїх здібностях, як зараз. Наче вразливість подруги розбудила в ній рішучість і бажання захистити.

— Якщо це пергачі, хіба це не змусить втрутитися главу шабашу?

— Західного? — Оріся визирнула з коридору з купою мотлоху в руках.

— Я забула, що твоя бабуся не в Центральному, — сказала Еліза. — Хіба тоді це не виводить конфлікт на національний рівень? Два шабаші проти дрібних місцевих бандитів, які зовсім пустилися берега?

— Західний? — ще раз перепитала Оріся, звалюючи речі на диванчик. — Той самий, чия глава — подружка моєї наставниці? Яка, нагадаю, намагалася мене вбити, — вона покрутила в повітрі голими пошрамованими зап'ястками.

— Твоя ж бабуся все одно відьма Західного.

— Тільки формально. Вона ж давно випустила ученицю. За двадцять років єдиний раз приїздила до шабашу — намагалася проклясти Катерину. Коли дізналася, що та прикриває мою наставницю і намагається мене виставити божевільною вбивцею. Добре, що Вільчек, заступниця, мою бабу тоді приструнила й не дала напороти дурниць. Вона нормальна, ця Вільчек, тільки надто боїться Катерини, от і танцює під її дудку.

— Якщо ця Катерина така гордовита, ми можемо представити ситуацію як особисту образу її та її шабашу.

— Може, спершу спробуємо знайти бабусю? — запропонувала Марина. — Ви вже будуете плани на найгірший випадок. Можливо, вона просто заблукала і ніякі пергачі не причетні?

— Я розглядаю варіанти, як мобілізувати якнайбільше союзників.

— Не дивуюся, чому естонський шабаш вибрав тебе для міжнародної співпраці. Нагадую: ми поки не в стані війни.

Марина не хотіла навіть думати про варіант, де доводиться співпрацювати із Західним. Вона не була знайома ні з ким звідти, якщо не рахувати двох Орісиних подруг зі Львова, та через несправедливість Катерини була заздалегідь негативно налаштована до нього. З одного боку, якби не ця ситуація, Оріся ніколи не поміняла б шабаш і не переїхала б у Київ. З іншого ж, ніщо не могло бути виправданням самодурства при владі.

— Тут є пара фотографій, — рилася Оріся, — блузка й капці, які вона мені дарувала на Миколая минулого року, і банки з маринованими огірками.

— Концентруватися нам потрібно на банках?

— Не розумію, чому ти кажеш це з таким осудом, — сказала Еліза. — Моя повага цій працьовитій жінці. Прекрасні огірки.

Зазвичай для передбачень потрібен був предмет, дорогий людині. Часто — сентиментальні речі, як годинник, подарований Данилові Ланою. Іноді ж перемагала практичність.

Вона таки взяла фотографії, а Еліза — банки. Дві голови краще, ніж одна, однак у відьомстві так не пра-

цювало. Не можна було скласти зусилля докупити, підсилити вміння одна одною і точніше побачити потрібне видіння. Кожна могла сконцентруватися на своєму завданні, пошукати підказки в різних напрямках.

Світлини в неї завжди асоціювалися з минулим. Марина дала волю своїм думкам — не спиняла, коли вони попливли до подій цього ранку. Людо вовтузився на долонях. Погладжування налаштовували на медитативний лад.

Проступила картина: знайоме подвір'я їхнього будинку, яке рішуче перетинає старша пані у квітчастій хустині, пов'язаній назад кінцями, з пузатою дорожньою сумкою. Марина спробувала зауважити, хто ще в цей момент був на вулиці, але, як на зло, нікого не побачила. Бабуся тим часом дійшла до потрібного під'їзду, потягнула на себе двері і...

Видіння обірвалося. Так різко, що в Марини заболіла голова. Наче вона наскочила з розгону на стіну.

— Вона була тут. Заходила в під'їзд. Далі не можу побачити, мене не пускає.

Еліза зняла руку з банок. Вона чекала, коли Марина завершить, а потім заговорила:

— Я бачила її на станції метро. Розгублену.

— На якій? — Оріся спорснула на краєчок табуретки.

— Та вони всі однакові. Широка, бетонна, з великими світильниками.

— Не помагає.

— Там перехід є. На іншу гілку.

— Що це в нас тоді може бути? Театральна, Хрещатик, Золоті Ворота...

— Театральна! — аж скрикнула Еліза. — У кінці ця штора намальована.

ЩЕ ОДНУ СТОРІНКУ

Марина має вдосталь справ: і буденних, і магічних. Вона допомагає новій сусідці з плануванням весілля, організовує Пластовий табір, готує відворотне зілля, долучається до порятунку історичної пам'ятки на Київщині та починає нові стосунки. Останнє непокоїть найбільше, бо досі жоден хлопець не запаливав у ній жагу до інтимної близькості.

Серед виру подій і переживань легко загубитися, однак у Марини є подруги, відьомський дар і фамільяр Людовік. Вона впорається.

«Діва, матір і третя» — легке гумористичне фентезі про дружбу, жіночий досвід і дослідження власної (а)сексуальності.

